

စိုးမိုး ၀၁၀၀

မြေကပ်သွယ်

နှလုံးသားချင်း နီးနေသ၍

L လင်

အခန်း(၁)

"မောင်သန်းရေ"

"ဗျာ ... ဆရာ"

"ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေအားလုံး စုံပြီလားကွဲ့"

"အေး ... လူစုံရင် ကားထွက်တော့မယ်၊ ဂိတ်ကကားထွက်ဖို့ အချက်ပေး နေပြီ"

"ဘိုးတော်တွေကတော့ ဒါပဲ၊ အချိန်ကို နည်းနည်းမှ အစွန်းမခံဘူး၊ ကဲ ရ ပြီ ဆရာရေ ထွက်သာထွက်တော့"

"အေး ... အေး"

ဒရိုင်ဘာမှာ လက်ကနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းက ကားထွက်ရန် စက် နှိုးလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

"နေပါဦးရှင်၊ နေပါဦး၊ ခဏလေးပါ"

"ဘာလဲ ကလေးမ"

"ဟို ... ဟို ဒါ မိတ္တီလာသွားမယ့် ကားလားရှင်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကလေးမက ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ရှင် ... ဟို ကျွန်မ ကျွန်မ မိတ္တီလာကို လိုက်ခဲ့ပါရစေ"

"ကလေးမက မိတ္တီလာကို သွားမလို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အေးလေ ... လိုက်တာကတော့ လိုက်လို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေရာက ... "

"ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်နေရာက စီးရစီးရ ဖြစ်ပါတယ်"

"အေး ... ဒါဆို နေဦး၊ ဦးလေး နေရာ ရှိ မရှိ စပယ်ယာကို မေးကြည့်လိုက် ဦးမယ်"

"မောင်သန်း"

"ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကားစပယ်ယာလေးမှာ သူတို့နားရောက်လာပြီး ...

"နောက်မှာ ခရီးသည်တစ်ယောက် လိုက်ဖို့နေရာ ကျန်နေလား"

"မကျန်တော့ဘူး ဆရာ၊ လမ်းမှာစောင့်ပြီး လိုက်မယ့်ခရီးသည်တွေ အတွက် ကြိုတင် ယူထားတဲ့ နေရာပဲ ရှိတော့တယ်"

"ကဲ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကလေးမ၊ ဦးလေးလည်း ကူညီချင်ပေမဲ့ နေရာမရှိ တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး"

"အို ... ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ဦးလေးရယ် ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပါ၊ ခုချိန် ကျွန်မ အတွက် သိပ်အရေးကြီး နေလို့ပါ"

"နေရာမရှိမှတော့ ကျုပ်က ကလေးမကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီ ဘက်က ဆရာကို အကူအညီတောင်းရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး"

ကားဒရိုင်းဘာမှာ သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသော လူရွယ်ကို ကြည့်လျက် သူမ အား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

"ဦးလေးပြောတာ"

"ဒီဆရာက ရှေ့ခန်းမှာ နှစ်ယောက်စာ ကြိုနေရာယူထားတာ၊ ဒါပေမဲ့

လိုက်မှာက သူ တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးမ သိပ်
အရေးကြီးနေရင် ဒီကဆရာကို အကူအညီ တောင်းပြီး လိုက်ရင် ရကောင်း
တယ်လို့ ကျုပ်ကပြောတာ"

"ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့"

စိတ်ထားမြတ်မှာ အချိန်မဆိုင်းတော့။ ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စကားပြော
နေရာက ကားခေါင်း တစ်ဖက်မှနေ လူရွယ်ထိုင်နေရာဆီသို့ ရောက်သွား
ကာ ...

"ဒီကအစ်ကိုကြီး ကျွန်မ"

"ဟင်"

"အို"

စိတ်ထားမြတ်မှာ မျက်ဝန်းလေး ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရသလို မင်းထင်
ကျော်မှာလည်း မမျှော်လင့်သူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားရသည်။

မြတ်စွာဘုရား။

သူ သူ ဘယ်လိုလုပ် ကားပေါ် ရောက်နေတာပါလိမ့်။ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်
သူကို ကြံကြံဖန်ဖန် လာတွေ့နေရသည့်အဖြစ်မို့ စိတ်ထားမြတ်သည် ဟန်မ
ဆောင်နိုင်အောင်ပင် မျက်နှာလေး ပျက်သွားရ သည်။

ထို့အတူ မင်းထင်ကျော်မှာလည်း ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည့် မရွှေ့ချော
ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြမှုတွေနှင့်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးထူထူကြီး နှစ်ဖက်
မှာ အလိုလို မြင့်တက်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း ...

စိတ်ထားမြတ် သူမလေးပါလား။

မနက်စောစောစီးစီးအချိန်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရေးကြီးသုတ်ပျာ

ဟန်နှင့် ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်လေးကိုဆွဲကာ မန္တလေး-မိတ္ထီလာ ပြေးဆွဲနေသည့် ကားဂိတ်ကို သူမ အဖော်မပါ ဘာမပါ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုများ သွားမလို့ ရောက်လာတာပါလိမ့်။

နှင်းမှုန်များဖြင့် မသဲကွဲသေးသည့် မှုန်ပျဉ် အလင်းရောင်အောက်တွင် သူ့ အား တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် မျက်စိမျက်နှာလေး ပျက်ကာ အကြည့်လေး လွဲသွားပေမဲ့ သူမသည် စိတ်ထားမြတ်ပဲဆိုတာ မင်းထင်ကျော် သိနေပါ၏။

ထိုသို့ သိရအောင်လည်း စိတ်ထားမြတ်ဆိုတာက သူ့နှလုံးသား ပုံရိပ်မှာ နေရာယူ စွဲထင် ထားသည့်သူ တစ်ယောက်။

"သိပ်အေးနေလား၊ ကားမှန်တင်လိုက်ပါလား"

သူမအဖြစ်ကို မင်းထင်ကျော်သည် သတိထားမိဟန် တူပါ၏။ လက်လေး ပိုက်ကာ အချမ်းလွန်နေရသော စိတ်ထားမြတ်ကို ကြည့်လျက် စကားဆို လိုက်သည်။

"ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲနော်"

စိတ်ထားမြတ်သည် အကြည့်ခပ်လွဲလွဲလေးနှင့်ပင် သူ့အား ကျေးဇူးတင် စကား ဆိုလိုက် သည်။

သည်နောက် ချက်ချင်းပင် သူမအကြည့်လေးကို ဆတ်ခနဲ လွဲသွားလေ၏။ ကားပြတင်း တံခါးကိုကား မပိတ်ပါပေ။

ခပ်ဟဟဖွင့်ထားသည့် ကားပြတင်း တံခါးမှပင် လေတို့သည်လည်း တိုးဝင်လာရသည်မို့ သိမ်းဆည်းထားခြင်းမရှိသော ဆံနွယ်ရှည်တို့က လေ အနေမှာ ခပ်လွန်လွန်မြူးလျက် အနားမှာ ရှိနေသော မင်းထင်ကျော် မျက်နှာကို ကျီစယ်သွားကြလေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို စိတ်ထားမြတ်သည် ဘာတစ်ခုမှ ဂရုမပြုမိပါ။ ဂရုပြုမိဖို့ရန်

လည်း သူမတွင် အင်အားမရှိနိုင်။

သူမကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ရင်ကို ခုထက်ထိတိုင် တုန်လှုပ်နေရဆဲ။

"စိတ်ထားမြတ်"

"ဟင် ရှင်"

စိတ်ထားမြတ်မှာ သူမနာမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီး ခေါ်လိုက်သည့် မင်းထင်ကျော်ကြောင့် ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်တုန်သွားရသည်အထိ အံ့ဩထိတ်လန့် သွားရသည်။

မျက်နှာလေးပျက်ကာ ထိတ်လန့်သွားရသော စိတ်ထားမြတ် အသွင်လေးကိုကြည့်ပြီး မင်းထင်ကျော်ရင်ထဲ အတွေးတွေ ပို၍ ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုသွားမလို့ပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ သူမပုံစံက တစ်ခုခုကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေသည့် ပုံစံမျိုး။ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဖြစ်လာပါသည်လဲ။ မင်းထင်ကျော် စဉ်းစားမရတော့ပါ။

ဦးလေးလင်မယားထံတွင် နေရသော စိတ်ထားမြတ်သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ ရိုးသား အေးဆေးသူ၊ ဖြူစင်သူလေးမှန်း မင်းထင်ကျော် သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းမှုန်အိစက်သော အလှတွေနှင့် ဝင်းဝင်းပပ နုနုထွေးထွေး လှရက်နိုင်လွန်းသော စိတ်ထားမြတ်၏ အလှဂုဏ်သတင်းနှင့် ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို မင်းထင်ကျော် သူမရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာပြီးကတည်းက သိထားပါသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော မင်းထင်ကျော်သည် သူမတို့ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာပြီး မကြာမီမှာပင် စိတ်ထားမြတ်ဆိုသည့် သူမကို မင်းထင်ကျော် သတိထားမိ လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း သူမ ထူးခြားသည့် အလှဂုဏ်သတင်းအပြင် ရိုးသားမှု

ဣန္ဒြေကြီးမားမှုအပြင် သိပ်လှသော သူမလေးသည် ယောက်ျားလေးများနှင့် ကင်းရှင်းမှုကြောင့်လည်း ပါလေ၏။

မင်းထင်ကျော် သူမတို့ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာပြီး မကြာမီမှာပင် ယောက်ျားပီပီသသ၊ ညိုသော်လည်း စိုပြည်သော အသားအရေနှင့် အရပ် မြင့်မြင့် ကိုယ်နေဟန်မတ်မတ် ပခုံးကားကား၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် စူးရှ စိုလက်သော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင် မင်းထင်ကျော်ကို ကြီးငယ်မရွေး မိန်းကလေး တွေ စိတ်ဝင်တစား ရှိကြမှန်း မင်းထင်ကျော် သိပါသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ဆရာတစ်ယောက်ဆိုပေမဲ့ မိဘတွေက ကျိုကျိတက် ပြည့်စုံ ချမ်းသာသူများမို့ တစ်ဦးတည်းသော သားအတွက် ကားတစ်စီး ကိုယ်ပိုင် တိုက်မှာ တပည့်တစ်ယောက်နှင့် အတူနေထိုင်သော သူ့ကို ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားနေမှန်း မင်းထင်ကျော် သိပါ၏။

ရပ်ကွက်ထဲရှိ ပျိုအိုမရွေး ကြီးကြီးငယ်ငယ် မိန်းမသားများ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြပေမဲ့ စိတ်ထားမြတ်ဆိုသည့် သူမကတော့ အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ပြောရမည့်သူပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံးထဲတွင် အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်သည့် စိတ်ထားမြတ်ဆိုသည့် သူမလေးကတော့ အားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

သူ့ကို မမြင်လိုက်နှင့် မြင်တာနှင့် လူကို အရိပ်မျှပင် အမြင်မခံဘဲ လှစ်ခနဲ နေအောင် ပြေးပုန်း တတ်သည့် စိတ်ထားမြတ်ကို မင်းထင်ကျော် မချင့်မရဲ နှင့် အသည်းယားယား ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ပြောရလျှင် သူမလေးကို ထိုစဉ်ကတည်းက သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားသည့် သူမလေးအကြောင်း သူသိအောင် အားလုံး တိတ်တဆိတ် စုံစမ်းခဲ့ရသည်။

မိဘများ မရှိတော့သည့် စိတ်ထားမြတ်သည် ဦးလေး လင်မယားနှင့် အတူနေကာ ကျောင်းပြီး၍ အလုပ်လုပ်ရန် စောင့်နေသူလေးလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးလေး လင်မယားတွင် သားသမီးမရှိပါ။ မိဘမဲ့ တူမဖြစ်သူ စိတ်ထား မြတ်ကို သမီးရင်း တစ်ယောက်လို အချစ်ပိုခဲ့ရအောင်လည်း စိတ်ထား မြတ်သည် တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက် လိမ္မာလွန်းသူဖြစ်သည်။

ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူကို နည်းနည်းမှ မျက်နှာအညှိုးမခံဘဲ သမီးတစ် ယောက်နှယ် အားလုံး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ မလိုအောင် အစစအရာရာ လိမ္မာရေးခြား ရှိလွန်းသူလည်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် သိပ်လှသော်လည်း ယောက်ျားလေးများနှင့် ကင်းဝေးသော စိတ်ထားမြတ်ကို မင်းထင်ကျော် ပို၍ အထင်ကြီး လေးစားမြတ်နိုးရ ပါသည်။

ကြည်လင်ပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများနှင့် အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးတစ်ယောက် လို သိပ်လှသော စိတ်ထားမြတ်ကို မင်းထင်ကျော် မချင့်မရဲနှင့် ရင်မောခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကတော့ မနည်းတော့။

ယခု သူရင်မောခဲ့ရပါသော စိတ်ထားမြတ်ဆိုသည့် သူမလေးသည် သူ့ မျက်စိရှေ့အောက် တည့်တည့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် အဖြစ်။

သူ့ကိုမြင်၍ သူမလေးသည် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်နေရသ လောက် သူကတော့ သူမလေးကို မြင်လိုက်ရ၍ ရင်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူး နေရသည့်အဖြစ်။

ဒါကိုပင် မင်းထင်ကျော် စဉ်းစားမတတ်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ သူမ လေးသည် သူ့ကို မြင်ပါမှ ဘာကြောင့် ဒီလောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေရ

သည်လဲ။

ယခုလည်း သူမနာမည် သူခေါ်လိုက်တာနှင့် ထိတ်လန့်သလို မျက်နှာလေး ဖြူဖျော့သွား ရသော စိတ်ထားမြတ်ကို မင်းထင်ကျော်သည် မျက်ဝန်းညို အစုံနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်းက ...

"စိတ်ထားမြတ် တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

သူနဲ့ စကားမပြောချင်ပါဘူး ဆိုကာမှ သူမအား လာ၍ စကားပြောနေ သော သူ့ကို စိတ်ထားမြတ် ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ မတ်ကာ ကြည့်လိုက် တော့ ...

ဘုရား။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက် သူမအား ပြုံးပြနေပါသည့် သူ့ပုံစံက သူမနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သူ တစ်ယောက်လို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလွန်းလှတာမို့ စိတ်ထားမြတ် မျက်နှာလေး မဝံ့မရဲနှင့် ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

"ကျွန်မ မိတ္ထီလာကိုပါပဲ"

လှိုက်တုန်နေသည့် အသံလေးက ကြိုးစားထိန်းကာ ပြောလိုက်မှန်း မင်း ထင်ကျော် သူမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်တာနှင့် သိလိုက်လေသည်။

တကယ်လည်း မင်းထင်ကျော်ကို စိတ်ထားမြတ် ဖြေသာ ဖြေနေရ ပါသည်။ စိတ်မှာတော့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေ၏။

"ငါတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲနော်၊ လူမသိအောင် ထွက်လာပါတယ်ဆိုမှ ဒီလူနဲ့ ကြံကြံဖန်ဖန် လာတွေ့နေရတယ်လို့၊ ဒုက္ခပါပဲနော်၊ သူကတစ်ဆင့် ငါ့ ကို လူတွေ ခြေရာခံမိရင်တော့ အို"

မျက်နှာလေးမဲ့လျက် စိတ်ထားမြတ်မှာ စိတ်ညစ်လွန်းသောကြောင့် ငိုချင်

စိတ်များပင် ပေါက်သွားရသည်။

အရေးထဲ သူမဘေးက မင်းထင်ကျော်ဆိုသည့်လူက တစ်မျိုး။ သူနှင့် သူမ ခင်မင်ရင်းနှီးကြ တာလည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် လူကို စကားတွေ လာဆိုနေ တာမို့ စိတ်ထားမြတ် စိတ်ရှိတိုင်းသာ အော်ဟစ် ငိုပစ်လိုက်ချင်ပါ တော့သည်။

မနက် စောစောစီးစီးပေမဲ့လည်း စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရသောကြောင့်လား မ သိပါ။ ကားသည် အရှိန် အတော်ရလာသည်နှင့် စိတ်ထားမြတ် ခေါင်းထဲ မူး နောက်နောက် ဖြစ်လာရသည်။

သူမ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသမျှသည်လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေပဲမို့ ခေါင်းကို ကားကူရှင် နောက်သို့ မှီကာ မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်လိုက်တော့ ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ စိတ်ထားမြတ်"

ဟော လာပြန်ပြီ မေးခွန်းများ။

ခုနေ သူ့ကိုမှမဟုတ် စိတ်ထားမြတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောချင်သည်မို့ မျက်ဝန်းလေး အစုံကို တင်းတင်းလေး ပိုမှိတ်ကာ သူ့စကားသံကို မကြား ဟန်ပြုနေလိုက်တော့ ပိုဆိုးသွားရသည်။

"စိတ်ထားမြတ် ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ"

စိတ်ထားမြတ် အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားလေးကို မသိမသာ ဖိကိုက်လိုက် သည်။ မဖြစ်တော့ သူ့ စကားကို သူမအနေနှင့် ဒီထက်ပို၍ မကြားဟန်ပြုဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းတော့သည်မို့ မှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းလေးအစုံ ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ...

"ဟို ... ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ပါ"

"ဒါဆို ကျွန်တော့်မှာ ဘီစစ်တော့ပါတယ်၊ သောက်လိုက်မလား"

"ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ခဏမှီလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ"

"ဒါဆို အားမနာနဲ့၊ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် မှီလိုက်ပါ စိတ်ထားမြတ်"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲ နောက်မှီနေလိုက်ပါ့မယ်"

ပြောပြီး စိတ်ထားမြတ်သည် စောစောကပုံအတိုင်း သူမ မျက်ဝန်းလေး မှိတ်လျက် နောက်မှီ နေလိုက်သည်။

"ဟာ"

အရှိန်နှင့် ကွေ့လိုက်သည့်ကားကြောင့် ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေသော စိတ်ထားမြတ် မှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ ကားကူရှင်နောက်သို့ မှီထားသည့် သူမကိုယ်လေးက ယိုင်ပြီး ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မင်းထင်ကျော် ပခုံးစွန်းပေါ် သူမခေါင်းလေး ရွှေ့တင်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။

"အို"

အနေခက်သွားဟန် စိတ်ထားမြတ် နှုတ်မှ မဝံ့မရဲသံလေးက ခပ်လွန့်လွန့် ထွက်သွားရသည်။

"ဆောရီးနော်"

"ရတယ် စိတ်ထားမြတ်၊ ရတယ်၊ အားမနာနဲ့"

"ဒါနဲ့ စိတ်ထားမြတ်မှာ အဖော်မပါဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"မိတ္ထီလာကိုပဲ သွားမှာလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုစကားကို စိတ်ထားမြတ်သည် ပြီးပြီးရောဆိုသည့် သဘောနှင့် ပြော

လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တကယ်လည်း သူမသည် သူငယ်ချင်း ဖြိုးရှိသည့် မိတ္တီလာကို သွားမည်မို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းထင်ကျော်သည် သူမစကားကို ဘာမှမပြောပါ။ မျက်ခုံးထူထူကြီးကို တွန့်ချိုးလျက် မျက်ဝန်း တည်တည်စူးစူးကြီးနှင့်သာ သူမကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အကြည့်များကို လွဲသွားလေသည်။

ဘုရား ... ဘုရား သူ သူမကိုများ အထင်သေးသွားပြီလား မသိပါ။ အိုမတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ အထင်သေးရင်လည်း သေးပါစေတော့။ သူနှင့် သူမကြား နောက်တစ်ခါ ဆုံစည်းဖို့ အကြောင်းမှ မရှိနိုင်တော့ပြီပဲ။

"ဟင်း"

အတွေးနှင့် သက်မကို ချလိုက်သည်။

"စိတ်ထားမြတ်"

"ရှင်"

"စိတ်ထားမြတ်နဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောဖူးပေမဲ့ တစ်ရပ်ကွက် တည်းသားချင်းမို့ ကျွန်တော်တို့ သိနေပါတယ်နော်"

"ရှင် ဟုတ်ကဲ့"

သူဘာကိုပြောချင်မှန်း စိတ်ထားမြတ် မသိပါ။ သို့ပေမဲ့ သူ့စကားကိုတော့ သူမ မငြင်းဘဲ ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် စိတ်ထားမြတ်ကို သိနေတာ ကြာပါပြီ၊ တစ်ရပ်ကွက်သားတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခက်အခဲရှိလာရင် ကူညီသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ထားမြတ်မှာ အခက်အခဲရှိရင်လည်း အားမနာဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ကူညီပေးပါရစေ"

"ရှင်"

စိတ်ထားမြတ် မျက်လုံးလေး ပြူးသွားသည်။ သူ သူမအကြောင်းကို သိသွားပြီလား။

ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသော မျက်နှာကို စိတ်ထားမြတ် ပြန်ပြင်ရင်းက သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ...

"အို"

သူ့အကြည့် စူးစူးစိုစိုတွေကလည်း သူမထံ မျက်တောင်မခတ် ရောက်ရှိနေပါရောလား။

"စိတ်ထားမြတ် ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်။ စိတ်ထားမြတ်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ၊ ဟို စိတ်ထားမြတ် အိမ်ကလူကြီးတွေမသိအောင် ထွက်လာတာ များလား"

"အို ... ရှင်"

သူမအဖြစ်တွေကို သိနေသလိုမျိုး မေးလိုက်သည့် သူ့စကားကြောင့် စိတ်ထားမြတ်သည် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် သူမတွင် စကားတွေ ပျောက်ဆုံးနေရသည်။

မျက်ဝန်းလေးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်ဟဟနှင့် သူ့အား အံ့ဩသလို ထိတ်လန့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးဖြင့် ကြည့်နေသော စိတ်ထားမြတ်ကို မင်းထင်ကျော်သည် သူ့ပုံစံအတိုင်း မရယ်မပြုံး မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

ဘုရား ကယ်ပါ။

သည်လူ သူမအကြောင်းကို သိများနေပြီတဲ့လား။ ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာလေးနှင့် စိတ်ထားမြတ်သည် သူမအဖြစ်ကို သူမ မလုံလဲစွာ တွေး

လိုက်မိသည်။

သို့သော် ဒီအဖြစ်တွေသည် သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်သည့် ကိစ္စ။
ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကိစ္စတွေကို သိခဲ့သူသည် စိတ်ထားမြတ်နှင့် ကာယကံရှင်တွေက
လွဲလို့ တခြားဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။

ဒါနဲ့တောင် သူ ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့ရသည်တဲ့လဲ။

"ရှင် ... ရှင် ဘယ်လိုသိ"

ဖြူဖျော့ဆုတ်သွားရသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရ
သော သူမအသွင်လေး က မင်းထင်ကျော်အား ဒီထက်ပို၍ မသေချာနိုင်
တော့။

လူကြီးတွေမသိအောင် သူမလေး အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာ သေချာပြီဆို
တာ သူမပုံစံနှင့် သူမ အပြုအမူက ဝန်ခံနေရပြီ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထားမြတ်လို ရိုးသားအေးဆေး လှူဒါန်းရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
က ဒီလိုမျိုး လူကြီးတွေမသိအောင် အိမ်က ထွက်ပြေးလာသည်ဆိုတာ နည်း
တဲ့ စွန့်စားမှုတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါပေ။

သည်လိုမျိုး အိမ်က တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးရလောက်အောင် သူမ ဘာ
ပြဿနာများ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို့ပါလိမ့်။

မင်းထင်ကျော် စဉ်းစားမရပါ။

သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ သူမလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ရှိနေရ
သည်မို့ ...

"စိတ်ထားမြတ် ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲနဲ့နော်၊ စိတ်ထားမြတ်နဲ့
ကျွန်တော် တစ်ရပ်ကွက် သားချင်းတွေမို့ ကူညီချင်လို့ မေးတာပါ"

မင်းထင်ကျော် စကားအဆုံးဝယ် စိတ်ထားမြတ်၏ မျက်ဝန်းစူးစူး

တောက်တောက်လေးမှာ သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ တည်တည်စူးစူး ကြည့်နေပါသော မင်းထင်ကျော် အကြည့်တွေ နှင့် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံသွားရသည်။

လေးနက်တည်ကြည်မှုတွေနှင့် သူ့အကြည့်တွေသည် ပြောရင် ပြောသလို လုပ်မည့်ဟန် တည်ကြည်ရိုးသားခြင်းတွေနှင့် ရှိနေရသည်။

တကယ်တော့ စိတ်ထားမြတ်နှင့် သူဆိုတာ စကားပြောဖူးဖို့ မပြောနှင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံအောင်ပင် ကြည့်ခဲ့ဖူးသူ တွေ မဟုတ်။

မင်းထင်ကျော်ဆိုတာက တည်ကြည်ရိုးသားမှု ဂုဏ်သတင်းတွေနဲ့ အနေ အေးဆေးသူ တစ်ယောက်မှန်း စိတ်ထားမြတ်သည် သူငယ်ချင်းများထံမှ ကြားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

မိန်းကလေးများနှင့် ကင်းရှင်းကာ အနေအေးဆေး တည်ကြည်သောသူ သည် စိတ်ထားမြတ် ကို ကူညီမည့်သူအနေနှင့် အားတက်သွားမိရတာတော့ အမှန်ပင်။

ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိပါ။ စိတ်ထားမြတ်စိတ်ထဲ သူ့ကို ယုံကြည်နေ ရသလို။

"ကျွန်မကို ကူညီမယ်ဆိုတာ ရှင် ရှင် တကယ်ပြောတာလားဟင်"

"တကယ်ပါ စိတ်ထားမြတ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထားမြတ်ကို ကူညီမယ်ဆို တာ စိတ်ထားမြတ် မယုံလို့လားဗျာ"

"အို ... ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး"

ပျာပျာသလဲ စိုးရိမ်ဟန်လေးနှင့် စိတ်ထားမြတ် ဖြစ်သွားရပုံကို ကြည့်ကာ မင်းထင်ကျော် ရင်ထဲ မိန်းကလေးအတွက် စိုးရိမ် စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ

နှင့်အတူ သနားကရုဏာစိတ်များလည်း ပိုသွားရသည်။

သူမလေး ဒီလောက် မူပျက်နေရအောင် ဘာတွေ ဘယ်လို ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်လဲ။ စိတ်ထားမြတ် ပုံစံလေးက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အရမ်းကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေဟန်။

မျက်ဝန်းလေးစင်းကာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားရာမှ သူမအကြည့်လေး များသည် မင်းထင်ကျော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကာ ...

"ဆရာ"

"ဗျာ"

စိတ်ထားမြတ်နှုတ်မှ ခေါ်သံညင်းတိုးတိုးလေးက မင်းထင်ကျော် နှလုံးသားကို တုန်ခါ သွားစေရသည်။

"ဆရာ့ကို ကျွန်မ ယုံပါတယ်၊ ကူညီမယ်ဆိုတဲ့ စကားအတွက်လည်း ဆရာ့ ကို အားကိုးမိပါ တယ်၊ ဆရာ ကျွန်မကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်မသွားချင်တဲ့ နေရာ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါနော်"

"စိတ်ထားမြတ်ရယ် စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် စိတ်ထားမြတ် သွားချင်တဲ့ နေရာ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ"

အဖျားခတ် တုန်ယင်သွားရသည့် သူမအသံလေးက မင်းထင်ကျော် နှလုံးသားကို နှင့်သီး လှိုက်ဖြာသွားစေရသည်။

စိတ်ထားမြတ်ရယ်။

ကံကောင်းလို့ ကိုယ်နဲ့တွေ့လို့ပါပဲဗျာဟု တွေးရင်း ရင်မှာ ပူလောင်လာရ သည်။ သူနဲ့သာ မတွေ့ပါက သူမလေးအတွက် ရင်မအေးစရာ။

သူနဲ့သာမတွေ့ရင် သူမလေးအတွက် ဘယ်လောက်တောင် စိုးရိမ်စရာ

ကောင်းလိုက်ပါ သည်လဲဆိုတာ စိတ်ထားမြတ် တွေးမိရဲ့လား မသိပါ။

"စိတ်ထားမြတ် မိတ္တီလာကိုသွားမှာ အသိရှိလို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူငယ်ချင်းရှိပါတယ်"

သူမပုံစံလေးက တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်မှာ ပိုင်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့် ဟန်မို့ မင်းထင်ကျော် သည် သူမစကားကို နားထောင်ရင်းက သူ့အကြည့် တွေက သူမထံ စိုက်ခနဲ ရောက်ရှိသွားရသည်။

ကြည့်နေရင်းက မင်းထင်ကျော်ရင်ထဲ ဘာရယ်မသိသည့် ခံစားချက်တစ် မျိုးက ရင်မှာ ခပ်လွန့်လွန့် ဖြတ်ပြေးသွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ သိနားလည်လိုက်သည်က စိတ်ထားမြတ်ဆိုသည့် သူမလေးသည် အပြစ်ကင်းစင်သည့် ရိုးသားဖြူစင်သူလေး တစ်ယောက်ပါ လားဆိုသော အသိတို့ဖြင့် သူ့ရင်မှာ သူမလေးအတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားရသည်။
